

עליו, שהרי הוא צריך לו לצור עפ"י צלוחיתו.

אביי אמר: דכולי עלמא סברי כי אסור לשהות שטר פרוע.

והכא, במודה הלוח בנכונותו של שטר היוצא מתחת ידי המלוה, שאכן הוא כתבו, וחתומות העדים על השטר הן נכונות, אלא שטוען הלוח שהוא כבר פרע את החוב —

האם בכל זאת צריך המלוה לקיימו, להוכיח בעצמו את נכונות החתימות, שאינן מזויפות על ידו [על ידי הבאת עדים המכירים את החתימות, או על ידי השואת החתימות לחתימתם של העדים בשטרות אחרים], ובלעדי קיום חתימות העדים על ידו יהיה הלוח נאמן לטעון פרוע,

בכך קמיפלגי רבנן ורבי יהודה.⁽⁵⁾

תנא קמא סבר: לוה המודה בשטר שאכן הוא כתבו — עדיין צריך המלוה לקיימו. ואם הלוח מקיימו אלא טוען פרעתי את ההלואה שבשטר החוב הוא נאמן.

שרק אם יהיה השטר מקויים ע"י שני עדים המכירים חתימת ידי העדים לא יהיה הלוח נאמן לומר פרעתי, כי המלוה יטעון "שטרא

בידא מאי בעי", אם פרעת מה עושה השטר בידי?

אבל כאשר הלוח הוא המקיים את השטר בהודאתו, הוא נאמן גם לומר עליו שהחוב פרוע, מכח "הפה שאסר — הוא הפה שהתיר".

ורבי יהודה סבר: מודה בשטר שכתבו אין צריך לקיימו. כי מאחר שהלוח מודה שאינו מזויף הרי השטר אמיתי, ושוב אין הלוח נאמן לומר פרעתי, כל עוד השטר ביד המלוה.

כי השטר שביד המלוה, לאחר קיומו, כוחו כעדות של שני עדים, ושום נאמנות אינה נחשבת כנגד שני עדים, אפילו לא נאמנות של "הפה שאסר הוא הפה שהתיר".

ומאי "עד שלא פרעו" ו"משפרעו" דקתני בברייתא?

"משפרעו" — משמעו **עד שיאמר לוח עט-א** "פרעתי", שאז אין לשטר ערך, ו"לא פרעתי", שאז הוא בר ערך.

וכך ביאור הברייתא: מלוה המוציא בשבת שטר חוב, הרי עד שלא פרעו, היינו עד שלא טען הלוח פרעתי — חייב המלוה על

שאסר הפה שהתיר.

ואילו כאן מפרש רש"י, שצריך הלוח לקיימו באמירת "לא פרעתי", ואם לא יאמר זאת, ולא יהיה למלוה עדים לקיים את החתימות, אין השטר שוה לו מאומה, ואז הוא יהיה פטור על הוצאתו.

ומה שאומר תנא קמא בברייתא "משפרעו פטור", כוונתו משיאמר הלוח פרעתי.

לצור עפ"י צלוחיתו?

והרש"ש תירץ, כיון שהוא חסר תיקון של מחיקה, אינו חייב עליו.

5. רש"י מפרש כאן אחרת ממה שפירש בכל הש"ס, שבכל מקום פירש ד"צריך לקיימו" קאי אמלוה, שצריך המלוה להביא עדי קיום, ואז לא יוכל הלוח לטעון פרעתי. אבל אם לא קיימו המלוה, נאמן הלוח לטעון פרעתי מכח הפה